

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4To/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010131
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Varga PhD., LL.M., MBA
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8421010131.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Emila Dubňanského, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14.06.2023, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.01.2023, sp. zn. 7T/28/2021, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovaný A. B., narodený dňa XX.XX.XXXX v Nitre, trvale bytom C. XXX/X D., okr. E.

je vinný, že

ako otec maloletej E. B., nar. XX.XX.XXXX, hoci jeho vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 30.01.2020, sp. zn. 3P/67/2018-61, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.03.2020, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej dcéry E. B., nar. XX.XX.XXXX, počnúc mesiacom september 2018, mesačne sumou 120,00 eur vždy do 25.-teho dňa v mesiaci k rukám matky F. B., zároveň dlžné výživné za mesiace september 2018 až január 2020 vo výške 1.740,00 eur súd povolil obžalovanému A. B. splácať spolu s bežným výživným po 50,00 eur, počnúc mesiacom február 2020, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky, až do úplného vyrovnania dlžnej sumy, si túto vyživovaciu povinnosť napriek svojim možnostiam a schopnostiam od mesiaca september 2018 doposiaľ v C., okr. G., a inde úmyselne riadne neplnil, čím mu za uvedené obdobie po tom, ako uhradil v mesiaci január 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci február 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci marec 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci júl 2019 sumu 200,00 eur, v mesiaci november 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci december 2019 sumu 70,00 eur, v mesiaci apríl 2020 sumu 70,00 eur, v mesiaci júl 2020 sumu 100,00 eur, v mesiaci október 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci december 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci január 2021 sumu 50,00 eur, v mesiaci jún 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2021 sumu 50,00 eur a sumu 80,00 eur, v mesiaci december 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci január 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci február 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci marec 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci apríl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci máj 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci jún 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci október 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2022 sumu 200,00 eur, v mesiaci december 2022 sumu 200,00 eur, vznikol celkový dlh na výživnom voči matke F. B. v sume najmenej 3.060,00 eur,

t e d a

- najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú vyživovaciu povinnosť vyživovať iného a spáchal taký čin závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písmeno b/.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, trest odňatia slobody na 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona, obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradzuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Kežmarok zo dňa 10.01.2023, sp. zn. 7T/28/2021

bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- ako otec maloletej E. B., narodenej XX.XX.XXXX, hoci jeho vyživovacia povinnosť vyplýva priamo zo Zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Kežmarok spisová značka 3P/67/2018-61 zo dňa 30.01.2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.03.2020, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej dcéry E. B., narodenej XX.XX.XXXX, počnúc mesiacom september 2018, mesačne sumou 120,00 eur vždy do 25.-teho dňa v mesiaci k rukám matky F. B., zároveň dlžné výživné za mesiace september 2018 až január 2020 vo výške 1 740,00 eur súd povolil obžalovanému A. B. splácať spolu s bežným výživným po 50,00 eur, počnúc mesiacom február 2020, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky, až do úplného vyrovnania dlžnej sumy, si túto vyživovaciu povinnosť napriek svojim možnostiam a schopnostiam od mesiaca september 2018 doposiaľ v C., okres G. a inde úmyselne riadne neplnil, čím mu za uvedené obdobie po tom, ako uhradil v mesiaci apríl 2020 sumu 70,00 eur, v mesiaci júl 2020 sumu 100,00 eur, v mesiaci október 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci december 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci január 2021 sumu 50,00 eur, v mesiaci jún 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2021 sumu 50,00 eur a sumu 80,00 eur, v mesiaci december 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci január 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci február 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci marec 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci apríl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci máj 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci jún 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci október 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2022 sumu 200,00 eur, v mesiaci december 2022 sumu 200,00 eur, vznikol celkový dlh na výživnom voči matke F. B. v sume najmenej 3 230,00 eur.

Za uvedený skutok bol obžalovanému A. B. uložený podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona, s poukazom na § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona, trest odňatia slobody v trvaní 15 (pätnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona bol obžalovaný A. B. zaradený na výkon uloženého trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku riadne a včas, podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 28.04.2023 podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil tým, že dňa 13.05.2021 podal návrh na zníženie výživného, ktorý bol zamietnutý. Uviedol, že počas obdobia Covidu – 19 boli fabriky, aj tá, v ktorej on pracoval, zatvorené.

Nemohol si nájsť prácu, pretože nikde do zamestnania neprijímali. Už v roku 2019 a 2020 zarobil málo, býval u rodičov, keďže nemal taký príjem, aby sa mohol sám živiť. Z tohto dôvodu podal na súd návrh na zníženie výživného, no súd na to neprihliadol. Nie je mu zrejmé, prečo konajúci súd riešil jeho pasivitu a skutočnosť, že si nezvyšoval kvalifikáciu externým alebo večerným štúdiom (nemôže byť každý doktor). Poukázal na skutočnosť, že sa o maloletú E. zaujímal, mal záujem sa s ňou stretnúť, čo viackrát matke maloletej telefonicky oznámil, no tá mu to neumožnila. Matka maloletej mu povedala, že maloletá E. nie je jeho dcéra, preto bude žiadať testy otcovstva.

Prvostupňový súd odvolaním napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že obžalovaný je rodičom maloletého nezaopatreného dieťaťa E. B., otcovstvo obžalovaného je zapísané v rodnom liste maloletého dieťaťa, pričom dieťa bolo zverené na čas po rozvedení manželstva rodičov do osobnej starostlivosti matky a obžalovaný ako otec má na čas po rozvedení rozhodnutím súdu, právoplatným dňa 07.03.2020 a vykonateľným dňom 20.02.2020, určenú vyživovaciu povinnosť vo výške 120,00 eur mesačne počnúc mesiacom september 2018, ktoré má platiť do rúk matky dieťaťa vždy do 25.-teho dňa v mesiaci až do zmeny pomerov. Rozhodnutím súdu právoplatným dňa 07.03.2020 a vykonateľným dňa 26.02.2020 mal obžalovaný povolené dlžné výživné za mesiace september 2018 až január 2020 vo výške 1.740,00 eur splácať spolu s bežným výživným po 50,00 eur počnúc mesiacom február 2020, pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky až do úplného vyrovnania dlhu. Obžalovaný preukázateľne zanedbal svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vyžadovanom podľa Tr. zákona, t. j. minimálne dva mesiace v období dvoch rokov tým, že vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére, vrátane povolených splátok dlžného výživného si napriek svojim možnostiam a schopnostiam neplnil riadne a včas k rukám matky v období od mesiaca september 2018 doposiaľ v C., okres Kežmarok, s výnimkou mesiacov, v ktorých došlo k úhradám k rukám matky dieťaťa alebo súdnej exekútorky. Obžalovaný v roku 2020 v apríli, júli, októbri a decembri uhradil spolu sumu 270,00 eur, v roku 2021 v januári, júni až septembri, v novembri a decembri spolu sumu 780,00 eur, v roku 2022 v januári až decembri spolu sumu 1.660,00 eur, v dôsledku čoho obžalovaný celkovo na výživnom zameškal platby k rukám matky dieťaťa v sume najmenej 3.230,00 eur. Vyživovaciu povinnosť, vrátane splácania dlžného výživného, si riadne a včas neplnil preukázateľne najmä v období od februára 2020 do januára 2022, teda v priebehu viacerých rokov. Súd prvého stupňa vyhodnotil konanie obžalovaného ako nezodpovedné a svojvoľné. Napriek vedomosti o možnosti dlžné a zameškané výživné uhradiť a dosiahnuť oslobodenie spod obžaloby pre zánik trestnosti činu z dôvodu účinnej ľútosti, obžalovaný si finančné prostriedky nezabezpečil, ani nežiadal o možnosť dodatočnej úhrady v dlhšej lehote z dôvodov, ktoré by boli pre súd akceptovateľné. Keď súd prvého stupňa obžalovanému poskytol lehotu na dodatočné zaplatenie zameškaného výživného, túto v celom rozsahu nevyužil, na hlavné pojednávanie sa ani osobne nedostavil a súdu poskytol deň pred hlavným pojednávaním ospravedlnenie zo zdravotných dôvodov pre dva týždne trvajúce horúčky bez náležitého lekárskeho potvrdenia. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že bolo v schopnostiach a možnostiach obžalovaného v ustálenom čase a v stanovenej výške maloleté dieťa živiť, pričom obžalovaný plnil vyživovaciu povinnosť iba sporadicky a nepravidelne, naplnil skutkovú podstatu prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písmeno b) Tr. zákona.

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania obžalovaného v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadnúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu v prvom rade v celom rozsahu poukazuje na vykonanie dôkazov týkajúcich sa skutku, ktorý bol posúdený ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy pred súdom prvého stupňa v dostatočnom rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci, a to zákonným spôsobom. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne okresný súd vyvodil skutkové okolnosti, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Tieto skutkové okolnosti považuje krajský súd za správne a s nimi sa stotožnil a keďže súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, odvolací súd na toto rozhodnutie súdu prvého stupňa z dôvodu neopakovania tých istých okolností a skutočností v celom rozsahu odkazuje. Krajský súd rovnako konštatuje, že aj prípravné konanie bolo vykonané procesným

spôsobom a dôkazy boli zaobstarané v dostatočnom rozsahu odôvodňujúcom podanie obžaloby. Súd prvého stupňa sa s týmito dôkazmi vysporiadal v celom rozsahu, a to aj s prihliadnutím na návrhy a námietky procesných strán.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelený celok tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodiť záver, že obžalovaný A. B. spáchal skutok jemu kladený za vinu tak, ako ho ustálil odvolací súd. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ aj pre konanie nadriadeného súdu, ktoré spočívalo v zhodnotení dôkazov v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 12 Tr. poriadku na vytvorenie záveru o tom, či k spáchaniu skutku došlo, ak áno, ako a k akému. Z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa zároveň vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Odvolací súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku, ako aj obsahu predloženého spisu konštatuje, že z rozsudku súdu prvého stupňa je možné ustáliť výšku výživného na maloletú E. B., ktorú prvostupňový súd považoval za takú, ktorej úhrada bola v schopnostiach a možnostiach obžalovaného, avšak nesprávne ustálil výšku celkového dlhu obžalovaného na výživnom voči matke F. B., nakoľko opomenul do platieb uhradených obžalovaným započítať sumu 50,00 eur za mesiac január 2019, sumu 50,00 eur za mesiac február 2019, sumu 50,00 eur za mesiac marec 2019, sumu 200,00 eur za mesiac júl 2019, sumu 50,00 eur za mesiac november 2019 a sumu 70,00 eur za mesiac december 2019.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku a napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil. Postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku odvolací súd, viazaný zároveň zásadou zákazu zmeny k horšiemu z dôvodu podania odvolania obžalovaným, pri absencii odvolania prokurátora, uvedené nejasnosti a neúplnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa odstránil.

Poukazujúc na to, že odvolanie proti výroku o vine a treste podal obžalovaný, odvolací súd vychádzal pri určení výšky výživného, ktorého úhrada bola v schopnostiach a možnostiach obžalovaného, z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý vychádzal z rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 3P/67/2018-61 zo dňa 30.01.2020, ktorým bol obžalovaný zaviazaný prispievať na výživu maloletej E. B. na čas po rozvede, počnúc mesiacom september 2018 sumou 120,00 Eur mesačne. Z rozsudku Okresného súdu Kežmarok č. k. 3P/67/2018-61 zo dňa 30.01.2020, ktorý vykonal súd prvého stupňa ako dôkaz, vyplývalo dlžné výživné za mesiace september 2018 až január 2020, ktoré bolo súdom určené vo výške 1.740,00 Eur, pričom dlžné výživné súd obžalovanému povolil splácať spolu s bežným výživným po 50,00 Eur mesačne počnúc mesiacom február 2020 pod stratou výhody splátok pri nezaplatení čo i len jednej splátky až do úplného vyrovnania dlžnej sumy.

S poukazom na ustálenú výšku výživného na maloletú E. B. obžalovaného v konkrétnych súdom stanovených obdobiach ako boli konštatované, odvolací súd dospel k záveru o celkovej sume výživného vo výške 6.240,- Eur, ktoré mal obžalovaný zaplatiť za celé žalované obdobie od 01.09.2018 do 31.12.2022 na maloletú dcéru E. B. počas ktorého trvala jeho vyživovacia povinnosť. Pri vyčíslení uvedenej sumy vychádzal krajský súd z toho, že v období od septembra 2018 do decembra 2022 bola rozsudkom Okresného súdu Kežmarok č. k. 3P/67/2018-61 zo dňa 30.01.2020 obžalovanému uložená povinnosť uhrádzať sumu 120,- Eur mesačne na maloletú dcéru E. B. titulom výživného. Z uvedeného je teda zrejmé, že obžalovaný počas rozhodného obdobia, počas ktorého bol povinný uhrádzať výživné na maloletú dcéru E. B., bol povinný zaplatiť celkovo sumu 6.240,- Eur (480,- Eur (4 mesačné úhrady po 120,- Eur za rok 2018), 1.440,- Eur (12 mesačných úhrad po 120,- Eur za rok 2019), 1.440,- Eur (12 mesačných úhrad po 120,- Eur za rok 2020), 1.440,- Eur (12 mesačných úhrad po 120,- Eur za rok 2021), 1.440,- Eur (12 mesačných úhrad po 120,- Eur za rok 2022).

Z výsledkov vykonaného dokazovania má odvolací súd taktiež za preukázané, že obžalovaný uhradil titulom výživného sumu 3.180,- eur, a to nasledujúcimi úhradami: v mesiaci január 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci február 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci marec 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci júl 2019 sumu 200,00 eur, v mesiaci november 2019 sumu 50,00 eur, v mesiaci december 2019 sumu 70,00 eur, v mesiaci apríl 2020 sumu 70,00 eur, v mesiaci júl 2020 sumu 100,00 eur, v mesiaci október 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci december 2020 sumu 50,00 eur, v mesiaci január 2021 sumu 50,00 eur, v mesiaci jún 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2021 sumu 50,00 eur a

sumu 80,00 eur, v mesiaci december 2021 sumu 120,00 eur, v mesiaci január 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci február 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci marec 2022 sumu 150,00 eur, v mesiaci apríl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci máj 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci jún 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci júl 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci august 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci september 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci október 2022 sumu 120,00 eur, v mesiaci november 2022 sumu 200,00 eur, v mesiaci december 2022 sumu 200,00 eur. Uvedené úhrady boli potvrdené predloženými potvrdeniami o platbách výživného, buď formou poštových poukážok alebo potvrdeniami o bankových prevodoch. Vzhľadom na to, že celková výška výživného, ktorú bol obžalovaný povinný uhradiť za rozhodné obdobie bola vo výške 6.240,- Eur, po zohľadnení vykonaných platieb vo výške 3.180,- Eur, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovaný dlhuje na výživnom pre maloletú dcéru E. B. sumu 3.060,- Eur.

Odvolací súd po vyhodnotení dôkazov jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach a na ich podklade má za preukázané, že obžalovaný skutok spáchal tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Obžalovaný spáchal skutok tým, že v období od septembra 2018 do decembra 2022 si riadne neplnil svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť na svoje maloleté dieťa E. B., nar. XX.XX.XXXX, pričom bolo v jeho schopnostiach a možnostiach súdom ustálené výživné uhrádzať. Vzhľadom na dĺžku trvania skutku, t. j. dobu, po ktorú si obžalovaný riadne neplnil vyživovaciu povinnosť (hoci z vykonaného dokazovania vyplýva, že prispievať na výživné v súdom stanovenej výške mohol), je nevyhnutné konštatovať, že obžalovaný páchal skutok po dlhší čas, čím naplnil znak kvalifikovanej skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 3 písm. b/ Tr. zákona. Z uvedených dôvodov odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a po úprave skutkovej vety sám vo veci rozhodol.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom obžalovanému priznal jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona (podľa súdu prvého stupňa obžalovaný pred súdom na hlavnom pojednávaní fakticky uznal svoju vinu a uvádzal, že ho vzniknutá situácia mrzí) a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona, keďže obžalovaný bol za trestný čin už odsúdený (prečin ohrozovania pod vplyvom návykovej látky). V súlade s § 38 ods. 2 Tr. zákona neznižil hornú hranicu a ani nezvýšil dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby, nakoľko pri posudzovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností na strane obžalovaného zistil rovnosť poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 1:1 .

So závermi súdu prvého stupňa o existencii poľahčujúcej okolnosti na strane obžalovaného sa krajský súd nestotožňuje. Z obsahu Zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 03.11.2022 (č. I. 212) síce vyplýva, že obžalovaný nepoprel spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, no následne pri postupe súdu prvého stupňa v zmysle § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku na dve z piatich otázok súdu odpovedal záporne. V tomto ohľade krajský súd zdôrazňuje, že za poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v priznaní páchatel'a k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie možno v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zákona považovať také priznanie a ľútosť páchatel'a nad spáchanou trestnou činnosťou, ktorá je úprimná a nie len formálna. Z tohto ohľadu krajský súd nepovažoval za správne priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zákona obžalovanému a následne ani pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Vzhľadom na absenciu odvolania prokurátora, uvedené pochybenie krajský súd napraviť nemohol.

Pri určení druhu trestu a jeho výmery odvolací súd zhodnotil všetky okolnosti prípadu a zároveň prihliadol aj osobu obžalovaného. Z odpisu z registra trestov obžalovaného vyplýva, že tento bol doposiaľ jedenkrát súdne trestaný, a to trestným rozkazom Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 24.06.2020, sp. zn. 4T/46/2020 pre trestný čin podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody podmienčne na 4 mesiace so skúšobnou dobou v trvaní 2 rokov a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na 2 roky, pričom žalovaného skutku v prejednávanej veci sa dopustil počas skúšobnej doby podmienčného odsúdenia.

S poukazom na uvedené, krajský súd za použitia § 207 ods. 3 Tr. zákona, s použitím § 36 písm. l/ Tr. zákona, § 37 písm. m/ Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) mesiacov, teda mierne nad spodnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby pre žalovaný trestný čin a na jeho výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Odvolací súd uložil obžalovanému trest o jeden

mesiac nižší ako ukladal prvostupňový súd, vzhľadom na skutočnosť, že znížil výšku dlžnej sumy výživného tak, ako to uviedol vo výroku rozhodnutia.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku v celom rozsahu zrušil a sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľný

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.